

Milý příteli,

delší dobu jsem se odmlčel; a už jsem Ti přiznal, že jsem s dopisy v této formě chtěl už nadobro skončit. Vedly mne k tomu především dva důvody. Na jedné straně se mi zdálo, že v obecnějších úvahách jsem se už leckde začal opakovat a že by k tomu nutně muselo docházet čím dál častěji; na druhé straně se mi stále hřá psaly i aktuální komentáře a hodnocení událostí prostě proto, že jsem se ocitl v nejistotě, jak dalece to mohu učinit jako soukromá osoba a tedy nezávisle na své funkci mluvčího. Ale Tys mne se svými přáteli přesvědčil, že forma dopisů je sama o sobě zárukou, že mé názory a formulace nebude někdo považovat za "oficiální" a že dokonce musím mít podobnou možnost, jak vyjádřit svá osobní stanoviska nezatížená nezbytnými kompromisy, k nimž nutně dochází v přípravě textů společných a jaksi "oficiálních". Namítal jsem ještě, že se tím ovšem neřeší první problém; navrhli jste mi, abych tedy zcela svobodně rozšířil tematiku, jíž se budu zabývat. To se mi zalíbilo; vyjádřil jsem to tak, že v obsahu dopisů dojde k jistému - byť nepřilíš radikálnímu - posunu směrem od problematiky politické k tématům široce antropologickým, kupříkladu morálním resp. etickým. Vyslovili jste s tím souhlas. Cítím se teď svobodnější a doufám, že se mi bude i volněji psát.

Přechod nebude tak náhlý, jak by se mohlo očekávat. Chtěl bych na začátek ukázat, proč si myslím, že důraz na mravní stránku lidského individuálního i společenského života nenáleží k přežitkům minulých věků, ale že má i svou vysoce aktuální důležitost. A musím připustit, že i pro mne tu jde velmi často o objevování čehosi pro mne nového. Etika nikdy nebyla mým oborem ani jedním z mých hlavních zájmů. Ačkoliv vědomě navazuji na podstatné křesťanské tradice, vždycky jsem se pokoušel je očistit od cizích nebo alespoň nevlastních nánosů, na prvním místě od religiozity (tím jsem právě v křesťanských kruzích narážel nejvíce), ale také od "metafyziky" či přesněji od myšlenkové tradice, založené ve starém Řecku, od falešné političnosti i od neméně falešné apolitičnosti (která alespoň u nás představuje hlavní nebezpečí pro dnešní etablované církve), a last not least od nánosů křesťanství cizí morálky, zejména pak morálky buržoazní, která hlavně v reformovaných církvích takřka nahradila orientaci víry. A v posledních asi deseti letech jsem přes to přese všechno stále mocněji přiváděn a nezřídka přivlékán i proti své vůli a proti svému spíše ontologickému filosofickému zaměření k tématům morálním. Řekl bych, že to není vůbec důsledek nějaké vnitřní logiky mého myšlenkového vývoje (jeden z mých mnohaletých přátel se před časem vyslovil, jak ho překvapuje, že se filosoficky téměř nevyvíjím; nedovedu zcela posoudit, má-li pravdu), ale že jsem k tomu veden skutečností, tj. společenskou skutečností, v níž žiji a v níž nutně i myslím. A často teprve druhotně, dodatečně zjišťuji, že tento posun v mém myšlení není pouze indukován zvenčí, ale že má i své vnitřní, hlubší kořeny a zdroje, k nimž se filosofická reflexe musí snažit proniknout.

Když tu byl na konci jara loňského roku známý anglický dramatik českého původu Tom Stoppard, sešel jsem se s ním jednoho večera, a niž bych o tom věděl, že se toho dopoledne sešel se známým českým historikem, marxistou a komunistou (dnes ovšem vyloučeným). Ten mu